

פרק 1

לב טהור

”לב טהור בָּרָא לי וכו'. כי מה שמדברים בינו לבין קונו, הוא בחינת רוח הקֹדֶשׁ... שכל הדברים שהלב אומר, הם דברי השם יתברך ממש, והוא בחינת רוח הקֹדֶשׁ. וצריך לחדש תמיד, לבקש בכל פעם בתחנונים ודברי רְצוּיִים חדשים. ולזכות לזה, צריך טְהָרַת הלב... וְטְהָרַת הלב הוא, על־ידי שמתלהב ובוער לבו להשם יתברך... ולבוא להתלהבות וחמימות להשם יתברך, הוא על־ידי תנועה”.

(ליקוטי מוהר”ן, תורה קנ”ו)

הכול התחיל אחרי שיואל התגרש. גלי ההלם עוד הֵכּוּ בנו.

אשתי סירבה להאמין. ”אורנה מתגרשת?”

הסברתי לה שיואל התגרש, ומכיוון שאורנה היא אשתו, גם היא התגרשה.

”אורנה מתגרשת?” התעקשה אשתי, שקועה בעולמה הפנימי המזועזע והנרעש מהחדשות האחרונות, ”היא הבנאדם הכי יציב שאני יכולה לדמיין”.

רציתי להזכיר לה שאורנה נשואה, או ליתר דיוק - היתה נשואה, לאחד האנשים הכי לא יציבים והכי פראיים שאני מכיר, אבל שתקתי. אהבתי את יואל אבל הייתי מודע לכך שיש לו בעיות, וגם לעובדה שלא נראה שהוא מתכוון לטפל בהן, לפחות לא בשנים הקרובות. בקיצור, אותי לא הפליא שהוא התגרש,

יואל ישב בתוך הג'יפ שלו, לנדקרוזר לבן ומאובק כבן חמש שנים שהוריו הורישו לו לאחר שהחליטו לשדרג למודל חדש יותר. יואל עיטר אותו בסטיקרים צבעוניים, שביטלו ממנו סופית את המראה היוקרתי שהיה לו. נותרה רק מדבקה שנשאה את שם חברת הנדל"ן של אביו - שריד שהעיד על בעליו הקודמים. ניגונים עליזים פרצו מהחלונות הפתוחים ואיימו למלא את חלל השכונה. הצלחתי לראות את חיוכו השובב מרחוק. משקפי שמש ענקיים עיטרו את פניו המתהדרים בזקנקן לבן.

"זיהום רעש סביבתי", אמרתי לו כשהתקרבתי והצבעתי על נגן הדיסקים, מחזיר לעצמי את הנשימה.

"הפצה", אמר בחיוך מדושן.

"יואל, אמרתי לך בלי צפירות", ניסיתי שוב.

"תפסיק להילחץ מהשכנים", קרא בצהלה, ולפני שהספקתי להגיב או למחות - צפר שוב.

יואל הוא החבר הקבלי שלי. כל אחד צריך חבר קבלי אחד או שניים, שיבאר מושגים מעורפלים בעולם הסוד, או כדי לבדוק איתו אם לרעיונות ולכיוונים, שהאירו לך בלימוד או בהתבודדות, יש יסוד ממשי או שהם סתם בגדר הזיה. בכל שיחה איתו על פנימיות הוא מפליג למחוזות ליריים של מפגשי אוהבים בין החתן והכלה, המלך ואהובתו. הוא חי בעולם של מטאפורות מיסטיות ומאמין באהבה חופשית - עם השם יתברך.

אני ויואל הולכים ביחד שנים אחורה, עוד הרבה לפני ששנינו חזרנו בתשובה. למדנו יחד ב"בליך", ואפילו בצבא דרכינו נפגשו. היינו חבורה: יואל וייס, אייל ברלב, רפי אוחנה ואני. בהתחלה היינו שלישייה, אבל בשלב כלשהו, לאחר הגירושין של הוריו, עבר רפי מבית הספר הדתי שלמד בו לבית הספר שלנו והצטרף לחבורה. מאז היינו "הרביעייה": יו-יו, רפי, ילי ואני.

אלא הסודיות שקדמה לגירושין, וגם השתיקה שגזר על עצמו אחריהם.

בשנים האחרונות, לפני שהתגרשו, גרו יואל, אורנה וחמשת ילדיהם במושב ליד מירון. בגלל המרחק והחיים ששטפו אותנו לכיוונים שונים לא ראיתי אותו כמעט. הפעמים היחידות שהתראינו בהן, וגם זה לזמן קצר, היו כשהצלחתי להתנתק מהמטלות ומהשגרה היומיומית ולעלות למירון, לציון של רבי שמעון בר-יוחאי, שם ראיתי את יואל במניין של הנץ החמה, לבוש בבגדים לבנים מכותנה רפויה וזועק את תיבות התפילה בהתלהבות שלא הצטננה עם השנים.

בסופו של דבר נשארו אורנה והילדים במושב, ויואל עבר בחזרה לאזור שלנו. הוא אמר שהמעבר בחזרה לעמק איילון ייטיב עמו ויעזור לו לאזן מחדש את חייו. "אין כמו פארק קנדה", קבע בנחישות אופיינית. העובדה, שהוריו גרים באזור ושיואל חזר לדור ביחידה הצמודה לביתם, מעולם לא עלתה על הפרק.

אשתי אמרה שהיא חוששת מהמעבר שלו ומפחדת שהוא ישפיע עלי לרעה. אמרתי לה שיואל חבר שלי, ושאני מרגיש שלפני שאנחנו עושים את החשבונות שלנו, במצב של יואל כיום אני רוצה לראות מה קורה איתו ואיך אפשר לעזור לו לייצב את חייו המתפרקים.

צפירות רמות פילחו את האוויר וקטעו את חוט המחשבה שלי. הרמתי את עיניי מהגמרא שהיתה מונחת לפניי, וקיוויתי שהצפירות יפסקו. זה לא קרה. לצערי מקור הצפירות המשוער חנה בחניה שלי - יואל הפרוע. בעבר ניסיתי להסביר לו שאני גר בשכונה שקטה, ושהשכנים... זה לא ממש עניין אותו. סגרת את הגמרא ויצאתי בבהלה מהבית, שועט לכיוון החניה.